

לעילוי נשמת ר' אברהם יוסף שמואל אלטר בן ר' טובי ז"ל ורעייתו רישא רחל בת ר' אברהם שלמה

(Monsey, NY)

הדלקת נרות לשבת - 20:42

זמן קריאת שמע/המ"א - 9:05

זמן קריאת שמע/הגר"א - 9:41

סוף זמן תפילה/להגר"א - 10:27

שקיעת החמה שבת קודש - 4:39

מוצש"ק צאת הכוכבים - 5:29

צאה"כ / לריבו תם - 5:51

Courtesy of My2manim.com

תורה תבלין
At Torah Taolin Publication
34 Mariner Way Monsey NY 10952

**NOW AVAILABLE
ONLINE AT
WWW.TORAH TAVLIN.ORG**
**TO VIEW ARCHIVES,
STORIES, ARTICLES
OF INTEREST OR
TO SUBSCRIBE
TO RECEIVE
THIS EMAIL
WEEKLY**

שבת קודש פרשת שמות – כ"א טבת תשע"ו

Shabbos Parshas Shemos - January 2, 2016

טיב התבלין

מאוצרותיו של המגיד

מאת הרב שלום פערל שליט"א מגיד משרים בק"ק בית שמש

מאת הגה"צ רבי גמליאל הכהן רבעוביץ שליט"א ר"י שער השמים ירושלים עה"ק

ויאנחו בני ישראל מן העבודה ויועקו ותעל שועתם אל האלהים מן העבודה. (ב-כג) - בחינת שעבוד ויציאת מצרים בהאדם הפרטי

האדם של ההסתר שהיה באותם ימים, מורים על בחינות ההסתר העוברים על האדם בימי גלותו הפרטית. ובעוד האדם נאבק על קיומו עם אלו הנסיונות המבקשים להטביעו ולבטלו מלעשות רצון קונו, עליו להתחזק ולדעת כי כשם שמצוי בחינת גלות בכל אדם כמו כן מצוי בחינת גאולה בכל אדם, וכדאיתא בפרשתן (ב כג כד) ויאנחו בני ישראל מן העבודה ויועקו ותעל שועתם אל האלהים מן העבודה. ושמע אלהים את נאקתם ויזכור אלהים את ברייתו את אברהם את יצחק ואת יעקב. אז טרם יציאת מצרים אחר שראו שכלו כל הקיצין וקושי השעבוד עוברים כל גבול, התחילו לבקש על גאולתם, ואז מיד נתעוררו עליהם רחמים מן השמים, ולבסוף זכו מכה אותה תפילה לגאולתם הכללית, כמו"כ בכל אדם פרטי באם רואה שמצוקותיו ורוחניו והגשמיים נמשכים ולוחצים עליו למאור, עליו להרים את עיניו להש"ת ולבקש מלפניו ואז כשמפציר בתפילתו יזכה שהש"ת יקבל את תפילותיו ויוצאו מאפילה לאור גדול. אך זאת מוטל על האדם לדעת כי על אף שאחר שהפציר בתפילה אינו רואה מיד חוזק מהש"ת, בכל זאת ודאי שתיכף מתעוררים עליו רחמים מכוח תפילתו, רק לפעמים אין התפילה עושה את רישומה בתחתונים תיכף ומיד. ואף אם בשמים כבר עשתה הדרבן והשם, והקב"ה כבר מסבב את שולו כדי להחשיף לו ישועה, בכל זאת עדיין אין הדרבן ניכר בתחתונים, ונברות הומן אכן יכיר כי אותה תפילה עשתה את רישומה לעת כזו. וכמו שרואים אנו כאן כי מיד אחר שזעקו אל ה' נתעוררו רחמיו, ונתגלה למשה בסנה כדי להשיבו אל מצרים ולפרדות את בני ישראל, אך באותה שעה ממש עדיין לא ראו ישראל את ישועתם באופן, ומשך שבוע ימים הפציר הקב"ה במשה שילך אל פרעה, ומשה ניסה להתחמק מזה, עד שלבסוף נתרצה והלך, ורק אחרי בואו ראו בני ישראל כי הש"ת שמע את תפילתם.

יתר על כך מוטל על האדם לדעת כי לפעמים יראה שאחר שיבין כי צרתו צרה, ויתפלל אל הש"ת שיוציאו מגלותו הפרטי, יתגברו עליו צרותיו, ויתמה בינו לבין עצמו על מה נתרבו צרות, והרי התפללתי אל הש"ת שיוציאני למדבר, ולא די שאני רואה ישועה אלא הכבירו עלי איונים? אך תשובה לזה נרמז גם בענין השעבוד הכללי, בסוף פרשתן אחר שבישר משה את ענין הפקידה לישראל, הלך אל פרעה לומר לפניו את דבר ה', אך בעקבות אותה בקשה הכביד פרעה את העבודה והנה, משה בראותו כל זאת תמה ושאל את הש"ת למה דרעוּתה לעם הזה וגו' כי מאז באתי אל פרעה הרע לעם, ונעשה התיכף מהתכלית הנרצה מאותה שליחות, והקב"ה ענוו 'עתה תראה את אשר אעשה לפרעה, והרי לא ענה הקב"ה כלל לשאלת משה, משה שאל למה כעת נתרבה קושי השעבוד, ונענה על עניני העתיד? אך המכוון בזה שאכן רצה הקב"ה לגאול אל ישראל, אך כדי שיהיה להם זכות כראוי, רצה שפיצרו ישראל עוד בתפילה, ולכן הכביד עליהם הגלות כדי שירבו ויפצירו עוד ועוד עד שאכן זכות התפילה יעמוד להם והיוו רחמים לכן, ומש' הקב"ה למשה, עתה, מאוד שנתרבה הקושי וזעקו שוב מחמתה, אכן יזכו לישועה, ותראה מה אעשה לפרעה וכו'.

אתם לבו קחו לכם תבן מאשר תמצאו כי אין נגרע מעבודתכם דבר (ה-יא) - ביאור כוונת הכתוב 'כי אין נגרע מעבודתכם דבר' (תב רש"י, 'אתם לבו קחו וגו', שאם לא כן, לא היה ליה למימר אלא 'אתם קחו וגו' זה באמרו 'לכו קחו וגו', שאם לא כן, לא היה ליה למימר אלא 'אתם קחו וגו' (משכיל לדוד), 'כי אין נגרע דבר' מכל סכום הלבנים שהייתם עושים ליום, בהיות התבן ניתן לכם מוזמן מבית המלך', וביאר ב**שפתי חכמים**, 'הדוקשה לרש"', שמה שכתוב אחריו 'כי אין נגרע מעבודתכם דבר', אינה נתינת טעם למה שכתוב מלפניו - 'אתם לבו וגו', שאדרבה, מכיון שיהיו לכם תבן, ויאל יינתן להם מוזמן מבית המלך) בוודאי ייגרע מעבודתם, ולכן פירש, 'אתם לבו קחו לכם תבן וגו' היינו, שצריכים אתם לילך בדיעות, ועל זה הוא נותן טעם - 'כי אין נגרע דבר' מכל סכום הלבנים שהייתם עושים ליום, בהיות התבן ניתן לכם מוזמן מבית המלך'.

וכ"כ ב'**מזרחי**', 'הדורך להוסיף קודם 'כי אין נגרע מעבודתכם דבר' מאמר 'צריכים אתם לילך בדיעות', מפני שאין מאמר 'כי אין נגרע מעבודתכם דבר' נקשר עם מאמר 'אתם לבו קחו לכם תבן' (ישמש כסיבה בשבילו), שהרי אין העדר הגרעון סיבה שילכו לבקש, אלא אדרבה להעדר הליכתם לבקש התבן, מפני שאם ילכו לבקש תבן לא יוכלו להספיק הסך שלהן, אבל על העתופסת 'צריכים אתם לילך בדיעות', וזיה מאמר 'כי אין נגרע מעבודתכם דבר' סיבת הדריעות'.

אולם ב'**הכתוב והקבלה**' פירש את הכתוב וביאר כוונת 'כי', באופן אחר, "אתם לבו קחו וגו' - אם נפרש משמעות מילת 'קחו' כפשוטה, הרי לישנא קטיעא במקרא, כי מאמר 'אין נגרע מעבודתכם דבר' לא נקשר עם מאמר 'אתם לבו קחו לכם תבן וגו', שהרי אין העדר הגרעון סיבה שילכו לבקש, אלא אדרבה להעדר הליכתם לבקש התבן, מפני שאם ילכו לבקש תבן, ייאבד להם זמן רב ולא יוכלו להספיק סכום הלבנים, ולכן הוסיף רש"י על לשון המקרא 'צריכים אתם לילך בדיעות', וכמו שהעיד הרב אליהו מזרחי, וא"כ, יותר נראה לפרש במשמעות מילת 'קחו', שהיא מלשון קנייה, ועל דרך שנאמר (לקמן י"ב כ"א) 'משכו וקחו לכם צאן', ופירש רש"י שם - 'משכו - מי שיש לו צאן ימשוך משלו. וקחו - מי שאין לו, יקח מן השוק', וכמיהו מה שנאמר (נחמיה י' ל"ב) 'את המקחות' (-הסחורות, הנלקחים מהם [רש"י ומצודת דוד]), וטעמו, שצריכים אתם לקנות תבן מן המקומות אשר תמצאו לקנותו, לפי שלא ייגרע מאומה ממכתובת הלבנים שצריכים אתם לעבוד, ולכן אין לכם לבלות את הזמן בחיפוש התבן הנה והנה', ועד"ו פירש ב'**העמק דבר**', "אתם לבו קחו לכם תבן - טוב שתקחו במחיר מאנשי מצרים מאשר (ש)תמצאו (אותו) - בחצות ושוקים, כי אין נגרע מעבודתכם דבר - ומי יודע כמה תשור עד שתמצאו'.

וכן הוא בגלות הפרטי, אם רואה אדם שאחר שהתפלל נתרבו מצוקותיו, יבין כי יתכן שמאחר והתפלל על ישועתו יתעוררו מן השמים להשיעו, אך מאוד וחסר לו עוד זכות התפילה לכן הכבידו עליו את הצרות כדי שישלים זכותו ברביו התפילה, ואז יזכה להיוושע הן בישועות הפרט והן בישועות הכלל.

The girl hesitated before finally explaining, “My name is Kletzky. I am Leiby Kletzky’s sister,” she answered.

נושא בעול חבירו" Just like *Moshe Rabbeinu*, who was **נמשל** - empathizing with his brethren in Egypt, the notion of caring deeply for our fellow Jew is one that should motivate

A SERIES IN HALACHA LIVING A “TORAH” DAY למעשה הלכה

Keeping the Jewish Camp Holy (65) - "והיה מחניך קדוש"

This *Shabbos*, we begin learning *Sefer Shemos*, and our present topic of purity in all areas of life becomes even more relevant. These eight weeks (in a non leap-year six weeks) have been set aside by the חכמי הדורות as a time to study and strengthen the laws of *Tznius* and purity. The connection to this specific time-period is because *Bnei Yisroel* in *Mitzrayim* were able to remain separate and pure under the most trying circumstances. This unique ability emanated from the power of *Yosef HaTzaddik* who paved the way for future generations in the areas of שמירת העצים

According to the Sages of *Kaballah*, the heavy labor in Egypt was an atonement for some breaches in *Tznius* of previous generations of mankind. Let us now continue to discuss various laws of purity which aid in holiness of thought.

Horseback Riding. The *Shulchan Aruch* ⁽¹⁾ rules that it is forbidden for a man to ride directly on an animal’s back due to the heat that is generated to his lower body. Therefore, if one goes horseback riding or camel riding (which some people do in Israel on vacation), it is halachically prohibited unless the animal is saddled. The saddle acts as a partition between the heat of the animal and the person’s private extremities. Camps who provide this recreation should be made aware of this *halacha*.

Exceptions. If one sits with both legs on one side of the animal it is permitted to ride without a saddle. Another

הוא היה אומר

R’ Tzvi Elimelech Shapira ZT”L (Agra D’Kalla) would say:

“When Pharaoh appointed the two Jewish midwives, the *posuk* states ‘ויאמר’ - *and he said,*’ two times. First, he said to them that their names shall be *‘Shifra’* and *‘Puah.’* Then, he said to them that they must drown the Jewish babies in the river. Why did he ‘say’ two separate things? Because he knew that they would never carry out his command with their Jewish names. So first he told them to change their names and only then could he say to them to kill the babies.”

R’ Yechezkel Levenstein ZT”L (Ohr Yechezkel) would say:

“The most important aspect of our Divine service takes place at the start of the day, during prayer, which is the first part of this service. Clearly, prayer must express our appreciation for the fact that all our business depends on *Hashem*. Prayer must be marked by gratitude. Truth be told, acquiring faith is rather simple. The difficulty lies in maintaining its fervor, something that requires constant effort. This is why we were given prayer, whose sole purpose is to help us strengthen our faith. This is the only goal of all prayers ... The *Torah* therefore instituted three prayers a day, for we must constantly work to maintain the strength of our faith in *Hashem*.”

A Wise Man would say:

“Good things come to those who believe, better things come to those who wait. But the best things come to those who never give up!”		נתקדש לו"נ הרה"ח ר' רפאל צבי מאיר זצ"ל בן הרה"ג ר' אברהם בנימין וילברברג * תנצב"ה
Printed By: Mailway Services, Serving Mosdos and Businesses Worldwide Since 1980 (1-888-Mailway)	Anyone interested in subscribing to the divrei Torah of Rabbi Shloime Price of Neveh Zion, in Telz-Stone, should sign up by going to: http://eepurl.com/bIS7uj, Rabbishlomo.price1@gmail.com	

us daily, says **R’ Y. Frand Shlit’a**. Whether it is davening for someone who is sick, out of work, or needs help finding their mate, each of us should take upon ourselves to think beyond our own needs, to think of others as well. (The story was told by **Rabbi Yoel Bursztyn** of Los Angeles, CA)

מאת מנה"ר ברוך הירשפלד שליט"א ראש כולל עטרת חיים ברוך קליבלנד הייטס

relevant exception is if a person is frightened while he is riding, he will not come to any breach of *Tznius* and it is permitted ⁽²⁾. **Chosson on Shoulders.** In his *Sefer Ruach Chaim* ⁽³⁾, **Chacham R’ Chaim Falagi ZT”L** protests a custom that was prevalent in his community. On the holiday of *Simchos Torah*, during the exuberant dancing, people would sit on each other’s shoulders and sing and dance. The *Chacham* felt that this should not be done because it is the same as riding on an animal’s back without a saddle. Although in our circles, most people do not do this on *Simchos Torah*, it is more commonly done at weddings, where the *Chosson* is hoisted on a friend’s shoulders and danced around the hall. According to *Chacham Falagi*, this is prohibited. Some *Poskim* ⁽⁴⁾ justify the custom by saying that since the *Chosson* is not sitting firm and balanced on his friend’s shoulders, there is always a “fear” of falling in his mind, which is a *heter* as mentioned in the previous paragraph. Others say that we are only strict regarding riding on an animal that can support a person for a long time but not by a *Chosson* which is only for a short time. **Tight Clothing.** A similar type of *halacha* is mentioned in the *Gemara* ⁽⁵⁾ about not wearing clothes that are too tight. The **Ezer Mikodesh** ⁽⁶⁾ translates this by our type of clothing to mean that one should wear loose-type under-garments, as opposed to those that are very tight and wrap snugly around body parts. (I have heard that Urologists prefer this for health/fertility reasons.)

(1) אבן העזר (כג) ע"פ גמ' נדה יג. ואוצר הפוסקים כנסיו, ס"ה (3) רוח חיים הל' שמחת תורה פרק תרסט (4) אז נדברו יג"ט, ומובא בספרים אחרונים בשם הגמור' אלישיב זצ"ל (5) נדה יג. (6) עור מקודש נדפס בצד שר"ע אה"ע כגו

Mazel Tov to Eli and Chavi Koschitzki on their Marriage. Mazel Tov to the Weinberger/Koschitzki extended families and all the grandparents and all the young couple build a Bayis Neeman B'Yisroel and be an everlasting source of nachas.

מעשה אבות ... סימן לבנים

ובני ישראל פרו וישרצו וירבו ויקצמו בממד מרד ותמלא הארץ אתם וגו' (א-י)

The Sages tell us that the Jewish people retained their unique heritage while being enslaved by their Egyptian oppressors. They did not alter their names, their mode of dress, or their language. The Jewish language has always been with us from the beginning of time and it remains a language that is pure, precise and unparalleled in the entire world.

The exact origins of the Jewish community in the Tunisian island of Djerba is unclear. Jews lived there under various regimes for close to three thousand years, with varying levels of peace and security until the French protectorate of Tunisia was established by a treaty in 1881, after which the situation of the Jewish community improved. Many Tunisian Jews welcomed the opportunity to become French citizens and shifted their cultural identification to French-European. For the generation born under the protectorate, the French language replaced Judeo-Arabic as the Tunisian Jews’ mother tongue.

The Chief Rabbi of Tunisia at that time was the pious **Tzaddik, Chacham Yosef Barbi ZT”L**, who lived in ascetic purity, learning and teaching *Torah* to his students. However, there were those who meant the rabbi harm and they sent informers to the French protectorate belittling the rabbi and accusing him of crimes he did not commit. The authorities did not bother to look into the matter and from one day to the next, Chacham Barbi was summarily dismissed from his position as chief rabbi.

Not to take this matter sitting down, one of the *Chacham’s* prime disciples, **Chacham Yaakov Chadad ZT”L**, sat down and penned a two-page letter in Hebrew to the local rabbinate in the capital city of Tunis, describing the terrible injustice that was done to his master. He poured his heart directly into the written words and he signed it with the hope and fervent prayer that this letter would made available to the proper French authorities in order to correct the infringement that was done.

The letter was received in Tunis and handed over to a well-known Jewish lawyer by the name of Scemama. He spent a number of days translating Chacham Chadad’s words into the local French dialect, before submitting it to the protectorate. The letter was well-received and made quite an impression on the protectorate, who immediately rescinded the previous decree and restored the chief rabbi to his position. By governmental courier, they dispatched a missive to the local French administrator in Djerba, informing him to restore the rabbi to his former stature. Together with their edict, they also included copies of both the original letter in Hebrew and the translated version in French.

The French bureaucrat in charge of the Island of Djerba and its environs, was a haughty man who did not appreciate that his decision to fire the chief rabbi was overturned. He scrutinized the letters and learned that the original author was the young rabbinical student, Jacob Chadad. He immediately summoned him to his lavish executive office and in rapid-fire French, he began to heap insults on the young Jewish student.

“Are you the author of this dastardly letter?” he yelled accusingly, holding it up and waving it in the face of the younger man. “How dare you go behind my back and write a letter to Tunis criticizing my decision? I’ll have you know that I am in charge here and they have no right to alter my edict! Besides,” the Frenchman added for effect, “I will report you as well as the Jewish rabbinate in Tunis for forging a phony and counterfeit translation that has no basis in fact.”

Chacham Chadad began to protest that this was not true, but the administrator curled his lip into a sneer and said, “Is that so? Well, I have proof. You see, I am holding your original Hebrew letter which contains two pages and the French-translated letter which is fifteen pages long! How is this possible? The only explanation is that the translator lied and added many sympathetic words of his own - fifteen pages worth - and therefore, the decision from Tunis is faulty and ineffectual!”

At this point, Chacham Chadad broke into a smile and replied evenly, “Sir, I can assure you that the translator did not add even one word of his own. You see, my letter in Hebrew was crafted like a coin of the purest gold. As you know, a small coin weighs only five grams, but if you were to change it into copper, you would need many kilograms of copper to equal its value. The same goes for the Hebrew language. Two pages in Hebrew are so pure that in order to match its value in French, one would need many more pages to express the same sentiment!” The decree was rescinded and Chacham Barbi was restored.

משל למת הדבר דומה

ויהי בימים ההם ויגדל משה ויצא אל אחיו וירא במבלתם וירא איש מצרי מכה איש עברי מאחיו וגו' (כ-יא)
משל: A couple was blessed with twin girls, after many years. As the babies grew into mischievous toddlers, their parents took them on vacation to a kosher hotel. The mother stayed with the girls during the week, while the husband went to work in the city, and came up for the weekends.

One day, during lunchtime, the mother walked away for just a minute and when she returned, one of the little girls had disappeared. Frantic, she asked everyone for help, and came across a group of *Bais Yaakov* girls. The girls agreed to help find the missing toddler. One girl took charge and began

organizing a search. All the girls, including the organizer split up and began searching in earnest. One by one they returned, empty. After an extended period, the girl who organized the search returned carrying the little toddler in her arms.

Everyone wanted to know how she found her when no one else was able to and she explained that she found her under a desk, a place nobody else thought to look. The grateful and relieved mother felt compelled to ask, “What is your name? You organized everything and you never gave up. How come you went to such extraordinary efforts to find my little girl?”

ותרד בת פרעה לרחץ על האר ונעזתה הלכת על יד האר ותרא את התיבה...ותשלח את אמה ותיקח (כ-ה)

מחשבת הלב

The *Torah* tells us how Basyah, the daughter of Pharaoh, went to bathe in the Nile River, where she saw a basket floating on the water and sent “אמתה” to retrieve it. **Daas Zekainim M’Balei Tosfos** quotes two opinions here from a *Gemara* in *Sotah*. One is that “אמתה” refers to her maidservant, while the other says it refers to her arm, which became enlarged through a miracle and stretched out fifty *amos* long to grasp the basket. Homiletically, both the **Kotzker Rebbe** and **R’ Meir Shapiro ZT”L** comment that from here we see that when doing *chessed* or a *mitzvah*, one should never assume that an act is out of reach. This is because when a person reaches out to accomplish a *mitzvah*, *Hashem* enables him/her to attain this goal.

The decree of Pharaoh to drown all Jewish male children in the water was reversed by the *Ribono shel Olam*, and the thing that saved little *Moshe* from harm was the actual water where the children were supposed to drown. Indeed, the person who rescued him was none other than the Princess of Egypt, Pharaoh’s own daughter, and the house where Moshe grew up in was none other than the palace of Pharaoh himself! What do we learn from this, asks the **Steipler Gaon ZT”L**? “רבות מחשבות בלב” - “*Der mentch tracht un Gut lacht.*” We can think and we can plan but *Hashem* makes the final decision!

With this *machshava*, I once said a huge *chiddush* on the words we recite every morning in davening. “אירא ישראל את מצרים” - “*Yisroel saw the Egyptians dead...Yisroel saw the great Hand of Hashem.*” Why is the word “אירא” mentioned twice? The answer is that the first “אירא” means *Bnei Yisroel* “saw” with their eyes, the dead Egyptians, while the second “אירא” means that they now “saw” - they now understood - the great miracle of “היד הגדולה” - not the actual Hand of *Hashem*, but the “large hand” - how *Hashem* extended the hand of Pharaoh’s daughter to save the tiny baby who was now leading them out of Egypt! Let this be a lesson throughout our lives: “*Der mentch tracht un Gut lacht!*”

DRUSH V'CHIDDUSH

של נעקדך מעל רגליך כי המקום ... ארמת קדש הוא וגו' (ג-ה)

When *Hashem* appeared to Moshe in the burning bush, he was told to remove his shoes, in deference to the sanctity of the place where the Divine Presence had appeared. The **Shelah Hakadosh** writes that the “shoe” symbolizes the partition between spiritual and physical and Moshe was required to remove any impediment when he spoke to *Hashem*.

A poor man once entered the study of the **Sanzer Rov, R’ Chaim Halberstam ZT”L** and showed the *Rebbe* his torn shoes. He began to complain that the rainy season was approaching, and he didn’t have money to buy new ones.

Just then, R’ Chaim’s son, **R’ Yechezkel of Shinov ZT”L** walked into his father’s room. R’ Chaim said to him, “My son, I want to know this man’s shoe size. Please take off your boots and let him put them on. Tell us if he needs

EDITORIAL AND INSIGHTS ON THE MIDDAH OF ... הדבירות

דרגה יתירה

FROM THE WELLSPRINGS OF R’ GUTTMAN - RAMAT SHLOMO

אלכה נא ואשובה אל אחי אשר במצרים ואראה העוידם חיים ... (ד-ה)

The **Chasam Sofer, R’ Moshe Sofer ZT”L**, makes a remarkable observation. *Moshe Rabbeinu* tells his father-in-law. Yisro, and his wife Tzipporah, that he wishes to visit his brethren in *Mitzrayim* and make sure they are still alive. This seems a bit odd since Moshe had just had a child and needed to give him a *Bris Milah*. Likewise, his wife was wondering why visiting his “friends” was so important RIGHT NOW! Shouldn’t he stay and see to her needs, as well as the baby’s, rather than *shlep* her and a newborn on this difficult journey? As a result, Tzipporah decided to turn back and wait for her husband in her father’s house. The *Chasam Sofer* says that because Moshe did not communicate to his wife that the reason he was going was because *Hashem* was sending him on a mission to save the Jewish Nation, a terrible misunderstanding came about. In fact, he adds, it lowered Moshe’s stature in his wife’s eyes. Imagine the long months that Tzipporah spent in her father’s home, alone, with two small children, wondering why it was such an emergency for Moshe to go and visit his friends.

Until finally, four *parshiyos* later, the *Torah* tells us - “וישמע יתרו” - Yisro heard about *Yetzias Mitzrayim*. He heard about his great son-in-law, the leader and savior of the nation, and now he felt bad. Tzipporah, too, regretted that she wasn’t at her husband’s side and immediately they all picked up and went to Moshe in the desert. So ... why didn’t he tell them right away?

The **Ohr Hachayim** says that *Hashem* did not give Moshe explicit permission to tell them - so he didn’t! In fact we often have very real and good reasons why we do or do not do things. We must consider, though, the damage that a lack of proper communication has on the relationships we have with the people we love. We must be aware of this phenomenon and try, however possible, to avoid this pitfall and judge each other favorably when people do things that seem strange in our eyes.

On behalf of thousands of Shomer Shabbos Jews - www.chickensforshabbos.com - The charity that simply feeds & clothes Shomer Shabbos Jews in Pretz, Yisroel with zero overhead